

[Ingeborg Hansen.]

idet man maa regne med, at den bliver mere effektiv paa den Maade, og dernæst at man gerne vil have Kontrol med, at Udgifterne til Medicin o. s. v. kun betales af Staten i de Tilfælde, hvor der virkelig er Tale om Bekæmpelse af Smitte, idet dette Lovforslag kun drejer sig om Sygdomme paa smittefarligt Stadium. Til disse Betæneligheder — hvoraf navnlig den sidste ikke skal overvurderes, for det økonomiske Spørgsmaal kom vi nok over, hvis det i øvrigt var opportunt at gøre det — kunde man endelig ogsaa føje Betydningen af, at saa mange Patienter som muligt gennem den gratis Undersøgelse og Behandling blev henvist til Læger, som er Specialister paa dette Omraade, som altsaa er særlig uddannede i venerologiske Sygdomme, og som efter Lovforslaget helst skal udnævnes til Hjælp for de forskellige Sygehuse. Til at stille Diagnoser paa saadanne Omraader maa man mene, at de særligt uddannede som Regel vil være bedst skikkede.

Under Behandlingen i Folketinget blev der indført Bestemmelser, som tilsigtede at mildne disse skærpente Forholdsregler, og disse Ændringer kan vi for vort Vedkommende billige.

Efter §§ 9 og 10 er enhver Læge pligtig til at give Patienten Paalæg om at møde til Undersøgelse og Behandling, og til, som der videre staar, at give Patienten Forbud imod Samleje eller andet kønsligt Forhold og sørge for at sikre sig Bevis for, at Patienten har modtaget saadan Vejledning. Hvis Patienten er under 15 Aar eller sindssyg, aandssvag o. s. v., skal Paalægget gives til Forældremyndighedens Indehaver. Er Patienten mellem 15 og 18 Aar, kan Lægen give Forældremyndighedens Indehaver Underretning om det Patienten givne Paalæg.

15 Aars Grænsen er under Behandlingen i Folketinget forandret til 16 Aar, og det har jeg ikke noget imod. Jeg tillægger det ikke saa forfærdelig stor Betydning, fordi Grænsen med Hensyn til Kønsmodenhed er meget flydende; det, der er det vigtigste, er, at man giver Lægen Ret til at skønne over, hvorvidt han bør give Forældrene Underretning eller ikke.

Der er en lille, man kan næsten sige Pudsighed i § 12, hvor man taler om de visiterende Læger uden for København, der skal underrette Embedslægen, og følger til i Parantes: i København Stadslægen. Meningen er vel, at det i København er Stadslægen og uden for København Embedslægen, der skal sætte disse Ting i Gang, for Stadslægens Vedkommende ved at give

skriftlig Paalæg om at møde paa den Klinik i København, der skal behandle Tilfældet, og hvis det er Meningen; hvad jeg maa forstaa efter Lovforslaget, saa er det lidt pudsigt bare i en lille Parantes at sige: i København Stadslægen, som om det er noget ganske underordnet og ikke sideordnet, hvad det formentlig er; men det er naturligvis Smaating.

Der er i § 17, hvor der er Tale om Tvangsindlæggelse, i Folketinget ogsaa ganske rigtigt indført den Bestemmelse, at Sagen skal kunne forelægges Retten til Afgørelse, saa at ikke Politiets Skøn alene bliver afgørende, og det kan vi billige. Her er der en lille Ting, jeg gerne vil gøre en Bemærkning om, og som vi maaske kan komme nærmere ind paa under den Udvalgsbehandling, jeg senere vil foreslaa. Der staar i det i Folketinget indføjede Stk. 3 til § 17, at Sagen skal behandles efter Reglerne i Retsplejelovens 4. Bog. Naar man nu ser, at Retsplejelovens 4. Bog indeholder 11 Afsnit, nogle og tredive Kapitler og 300—350 Paragraffer, forekommer det mig et vidt Rum at putte Bestemmelsen i; man kunde maaske nøjes med at sige: efter Strafferetsplejelovens Regler. Dette er naturligvis heller ikke nogen Realitet, men en Enkelthed, som kan drøftes i det kommende Udvalg.

Folketingsudvalgets Betænkning giver Udtryk for Ønsket om, at der bliver iværksat et effektivt Oplysningsarbejde om Kønssygdommenes nedbrydende Virkninger blandt Ungdommen, og dette Ønske tror jeg alle kan tiltræde — jeg tiltræder det i hvert Fald fuldt ud paa mit Partis Vegne.

Revisionsbestemmelsen kan vi ogsaa godkende. Ganske vist kunde Loven nok blive revideret uden den, men det er dog meget rart, den staar der; den er en Spore til at se paa Sagen igen, naar der er gaet 4—5 Aar. Udviklingen staar ikke stille, og et velordnet Samfund har Interesse i at lade sin Lovgivning i saa vidt Omfang som muligt holde Trit med Udviklingen, og paa 5 Aar kan man vel nok sige, der er Lejlighed til dels at faa indarbejdet de nye Regler, dels at indvinde de Erfaringer, som kan indhøstes til Gavn for den kommende Lovgivning.

Det er blevet sagt, at Loven i den Skikkelse, den har efter Lovforslaget, vil ramme Kvinder haardere end Mænd. Jeg maa tilstaa, jeg har ikke kunnet finde Berettigelse i dette Synspunkt; der er i hvert Fald ikke i Lovens Ord noget Skel imellem Kvinder og Mænd og Behandlingen af dem, men naturligvis kan man sige, at paa dette